

land, hvor de har levet det meste af deres liv, hvis sprog, de taler, hvor deres familie bor, og hvis kultur og historie de er en del af.

Hvis vi har hjulpet nogle somaliere her i Danmark, fordi de er flygtet fra borgerkrig, og de har boet her i fem, seks eller syv år og nydt vores beskyttelse, og situationen så bliver normal i deres eget land, hvad ville så være mere naturligt, mere humant, mere menneskekærligt end at sige: Nu hjælper vi jer tilbage til det land, som I har boet i i generationer, hvor jeres forældre og bedsteforældre bor, hvis sprog I kender, hvis kultur I er en del af, frem for at de skulle fortsætte med at bo i et land, der har et andet klima, en anden kultur, et andet sprog? Jeg indrømmer blankt, at hvis jeg nogen sinde skulle komme i den situation at være flygtning med min familie fra dette land og der var nogen, der hjalp mig, eksempelvis Somaliland, så ville jeg da være glad, den dag situationen var blevet normal i Danmark, og jeg kunne vende tilbage til dette land.

Hvorfor er det et damoklessværd? Jeg forstår det ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Arne Melchior, hvori uanstændigheden består. Hr. Arne Melchior bliver ved med at tale om, at det er uanstændigt, at der hænger en – som hr. Arne Melchior vist formulerede det – trussel over hovedet på nogle mennesker, om, at de kan blive sendt hjem igen, hvis forholdene er til det.

Så vil jeg spørge: Vil det så sige, at det også var uanstændigt, dengang FN hjalp de to millioner mennesker, har det vel været, der flygtede fra Afghanistan til Pakistan, til at bo i flygtningelejre i det pakistanske samfund, fordi Sovjetunionen dengang i 1979-80 invaderede Afghanistan? Var det ikke uanstændigt, at Danmark og de øvrige vesteuropæiske lande ikke fløj de her par millioner mennesker til vores samfund og integrerede dem i det danske og de øvrige vesteuropæiske samfund? Var det ikke også uanstændigt?

Hvad er det for noget snak? Selvfølgelig er det ikke uanstændigt at hjælpe mennesker i nød og så hjælpe dem tilbage igen, når muligheden for det foreligger. Og det er da heller ikke uanstændigt at sikre, at man primært hjælper med flygtningelejre i nærområderne, så de slet ikke kommer til Danmark.

Er det uanstændigt, hr. Arne Melchior? Jeg forstår det ikke.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Nej, det er ikke uanstændigt at hjælpe nogen tilbage igen, men det kommer an på, hvad de kommer tilbage til, og det kommer an på, hvad der er sket her i mellemtiden. Hvis vedkommende har stiftet familie her, hvis vedkommende har fået en selvstændig position her eller som ansat kunnet indpasse sig i samfundet, har gjort sig umage for at lære dansk og lære danske regler at kende, så mener jeg, at der er tale om en trussel. Jeg mener ikke, man kan forene de to ting: at tvinge dem til – og det vil jeg gerne være med til – at integrere sig og derefter at sende dem hjem igen. Det kan ikke være formålet.

Men sagen løser sig ganske af sig selv, for hvis der virkelig er fred dér, hvor de kommer fra, så vil de fleste mennesker vende hjem.

Men hr. Helge Adam Møller kan ikke ane noget om, hvad han i givet fald ville gøre, og det skal han ikke afgive noget løfte om. Jeg håber aldrig, han kommer i den situation, men sådan et løfte er ikke 5 øre værd, for man skal være i situationen, før man kan disponere i den.

Så vil jeg godt sige til hr. Tom Behnke: Så kom med sammenhængen! Jeg stod ved siden af, da hr. Tom Behnke sagde det med faldskærmen. Jeg stod nøjagtig ét skridt ved siden af, og det var hr. Tom Behnke selv, der, da han blev spurgt, hvad man så skulle gøre, hvis man ikke kunne anbringe disse mennesker, sagde: Ja, så må man jo så nok kaste dem ned med faldskærm. Det var ordene, og det kan hr. Tom Behnke ikke løbe fra.

Jeg synes, han her gav et halvt dementi af, at han mente det: det skulle ikke tages bogstaveligt. Men der må da se underligt ud i en hjerne, der kan få sin mund til at sige sådan.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Der er igen tale om, at jeg bliver citeret forkert. Hr. Arne Melchior vil kunne se båndene hos Danmarks Radio og kan se, hvad det præcis var, jeg sagde. Jeg sagde ikke det, som hr. Melchior her citerer fra talerstolen. Det er ikke korrekt citeret. Sådan er det, og det kan hr. Melchior se ved at sammenligne, hvad han har sagt – det vil stå i de grønne bøger – med, hvad der blev sagt på tv. Det kan han sammenligne, og